

bedrøvet for England. Det forekommer os, at nogle af Damerne der er gaaede til Yderligheder. De glemmer, de er Kvinder og efterligner Mænds Hidsighed. Jeg troer, det er vor Pligt at stifte Fred i denne Verden, og er vi da ikke Beskyttere af Moralen? Vor Mission som Menneskehedens Mødre er jo hellig!»

Farvel, kære Ven. Altid deres hengivne
3. December. F. Ichii.

Jeg har længe spejdet efter en Artikel i »The Womans Journal« om Mrs C. Catts Besøg i Japan. Da jeg ingen har fundet, bringer jeg de troværdige Oplysninger jeg har i mine private Breve; dermed maa vi nøjes.

J. M.

Fra England.

(Modtaget fra National-Unions Pressebureau)

De bugtede Begivenheder, som har fundet Sted i England med Hensyn til Kvindestemmeret under disse sidste faa Dage, vil være vanskelige at udrede i noget andet Land end i vort eget.

De husker jo nok, at Regeringen indbragte et Mands-Stemmerets-Lovforslag i Juni 1912, som gennemgik sin anden Behandling i Underhuset.

Det blev lovet, at dette Forslag skulde blive udkastet og opsat paa en saadan Maade, at det kunde indeslutte Ændringer, som frigjorde Kvinderne. I Overensstemmelse med det Løfte, som gaves saa langt tilbage som i 1908 og ved paafølgende Lejligheder fornyet af Mr. Asquith personligt, skulde saadanne Lovændringer diskuteres og stemmes paa i et frit Hus helt og holdent ubehindret af noget Tryk fra Regeringen. Mr. Asquith gav endvidere et Løfte med Hensyn til sig selv og hele Kabinettet, at hvis noget Lovændringsforslag som frigjorde Kvinderne, skulde blive vedtaget, skulde det indkorporeres i Regeringens Reform-Bill, og skulde fra det Øjeblik og fremdeles være en Del af Regeringens Forslag og behandles overensstemmende hermed.

De forskellige Lovændringer for at frigøre Kvinderne er blevne diskuteret i Underhuset og i Pressen i flere Maaneder. Enhver Politiker i Landet var opmærksom paa Forslagene og kendte de Omstændigheder, under hvilke de vilde blive indbragte. Listerne var opstillede for de store Diskussioner. Alle Forbedelser var gjorte for den betydningsfulde Kamp, der skulde begynde Fredag d. 24. Jan. Om Torsdagen d. 23. flyttede Premierministe-

ren Tidstabel-Beslutningerne for Frigørelses-Lovforslaget, der bestemte den frie Brug af Debattens Afslutning. Visse Lovændringsforslag var opsatte under Mr. Peases Navn, Mr. Pease er Befordrer af Forhandlingerne paa Regeringens Vegne. Over disse Lovændringer slog Bonar Law ned — Oppositionens Leder — idet han gjorde heftige Indvendinger mod den korte Tid, der var sat til Debatten samt mod den omfattende Natur af de foreslaaede Lovændringer. Idet han vendte sig mod Formanden (the speaker) spurgte han hidsigt, »om dette Lovforslag med disse Ændringer kunde betragtes som det samme Lovforslag, der havde været til anden Behandling i Juni?« Formanden betænkte sig paa at give en Kendelse, inden nogen Lovændring var blevet vedtaget, men han antydede, at hvis noget af disse længe — overvejede Kvindestemmerets Lovforslag skulde blive vedtaget, vilde han betragte Loven som en ny Lov i dens hele praktiske Betydning; og da vilde det være nødvendigt at faa denne Lov taget tilbage og faa en ny Lov bragt ind.

Denne Kendelse faldt som en Tordenkile ned paa alle de Tusinder af Kvinder som ventede i London og i alle Dele af Kongeriget paa Resultatet af den længe forjættede, den med glødende Haab forberedte Debat. Hvis Aviserne og Autoriteterne i al Almindelighed staar til Troende, faldt det ogsaa som en Tordenkile ned paa Regeringens Medlemmer og paa de tætte Rækker af Suffragister og Anti-Suffragister, der ventede i Huset for at se Udfaldet af det store Sammenløb.

Den følgende Dag begyndte en uvirkelig og skyggeagtig Debat i House of Commons om den første Kvindestemmeretsændring, men den virkelige Interesse koncentreret sig i Ministerraadet, som holdtes i Downing-Street i Løbet af samme Eftermiddag.

Huset opløstes Kl. 5, og da det Mandag d. 27. samledes igen, bad Premierministeren først Formanden om at give en Kendelse, om hvorvidt Kvindestemmerets Lovændringernes Indbefattelse i Lovforslaget nødvendiggjorde, at det maatte drages tilbage, og da han fik et bekræftende Svar, bad han om Lov til at trække Regeringens Lovforslag tilbage. I Løbet af hans Tale foreslog han at give Suffragisterne »som Opfyldelse af hans givne Løfte« Tid næste Parlamentssamling til Indbringelse af et privat Medlems Lovforslag til Frigørelse af Kvinderne.

Fra en Kvindes Standpunkt og hverken fra et Parlamentsmedlems eller fra en parti-interesseret Journalists — er det vanskeligt at fatte, at en højt betalt Embedsmand som Mr. Lowther, Formanden for Underhuset, havde fuldt opfyldt sin Forpligtelse mod Nationen, da han havde skjult for den i alle disse

Maaneder hans sande Mening, som maatte blive virkende — at et saadant Løfte, som Mr. Asquith gentagne Gange gav de Kvinder, som nærmede sig til ham, i sin Natur var ude af Stand til at kunne blive indløst. Det er næsten ligesaa vanskeligt at forstaa den ligegyldige Slaphed, som udfoldedes af Premierministeren og hans Raadgivere, da disse aldrig havde gjort sig den Ulejlighed at forhøre sig hos Formanden, om deres besluttede Handling vilde være i Overensstemmelse med Lovene for den parlamentariske Fremgangsmaade!

Den Nationale Unions Bestyrelse afholdt et specielt Møde, som var indkaldt for at beslutte, hvorledes Situationen skulde tages. Det besluttede da:

»Tilbudet om at give Lempelser for et privat Medlems Lovforslag næste Parlamentssamling, kan af »den Nationale Union for Kvindestemmerets Forbund« ikke betragtes som et Equivalent for den af Premierministeren lovede Lejlighed til ved Hjælp af et Lovændringsforslag at naa frem til et Regerings Frigørelses Lovforslag. Et saadant Lovændringsforslag, som engang var vedtaget, vilde have haft Beskyttelse af Regeringen og Fordelen af Parlamentets Handling. Et privat Medlems Lovforslag vil paa den anden Side være underkastet en vedvarende Risiko fra Fjendernes Anslag under de tre Aar, der maatte hengaa, før det kunde blive Lov. At komme frem ved et privat Medlems Lovforslag vilde have haft en udmærket Chance i 1910 og 1911, da Conciliation Bill gik igennem sin anden Behandling med stor Majoritet, men Regeringen vilde ikke give Lempelser. Et Løfte om Lempelser blev givet i 1912; men i Mellemtiden led Lovforslaget — naar vi skal bruge Finantsministerens Ord — Skibbrud (was »torpedoed«) igennem Ministeriets Reform-Lov, som vi blev forsikkrede om gennem Sir Edward Grey: »gav en bedre Lejlighed end Kvinde Valgretten nogensinde for havde haft til et virkeligt Fremskridt i House of Commons«.

Det er derfor klart, at Tilbudet om et privat Medlems Lovforslag er aldeles uskikket til at møde Situationen, og at intet kan fuldt igenløse Premierministerens Løfter uden Indførelsen af et Regerings Lovforslag, der indeslutter Kvinder«.

(Sgd.) Mary Lowndes.

Kvindevalgretskiubens Generalforsamling afholdes Tirsdag d. 25. Febr. Kl. 7½ i Hotel Kongen af Danmark. Kl. 8¼ Fremvisning af smukke **Lysbilleder** fra **Ungarn**, samt Foredrag. Gæster kan medtages, Billetter for disse er 25 Øre.